

ὅπως λησμονήσῃ τὰς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα τῆς καρδίας του, αἱ χεῖρες τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας ἔτρεμον, καὶ παρήλθον πολλαὶ ὥραι μέχρι οὐ λάβῃ τὸ θάρρος ν' ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν.

Ἀλλ' ὅτε ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἀνέπνευσε βαθέως καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἔρρευσαν δάκρυα.

Τὸ γράμμα τοῦ Καίῦ περιεῖχεν ὀλίγας μόνον λέξεις, τὰς ἐξῆς: «Εὐρίσκομαι πλησίον σου διὰ τῆς φαντασίας, ὅπως εἰς προτέρας ἡμέρας. Ἡ κοινὴ θλίψις διὰ τὸ φοβερὸν δυστύχημα, ὅπερ μᾶς ἐπληξεν, ἐξαλείφει ἐκ τῆς ψυχῆς μου πάσας τὰς προτέρας θλιβεράς ἐντυπώσεις. Θὰ μάθῃς παρὰ τοῦ Βόμστωφ, πῶς ἐπιθυμῶ νὰ στολισθῇ ὁ τάφος τοῦ τέκνου μας. Παρεκάλεισα ψαύτως τὸν Βόμστωφ νὰ σπεύσῃ ἀμέσως πρὸς σὲ καὶ νὰ σοῦ παράσχῃ πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν καὶ παρηγορίαν. Τῷ ἐτηλεγράφησα ἀμέσως, ἅμα ἀνέγνωσα τὸ γράμμα σου. Ἀσπάζομαι τὴν Ἰουλίαν. Εἶδε νὰ ἀναπληρώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μας ὅτι ἀπωλέσαμεν.»

Καίῦ Βίτσδωφ.

Μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο παρήλθον τέσσαρες περίπου μῆνες.

Ὁ Βόμστωφ, ὅστις παρὰ τὴν παράκλησιν τοῦ Καίῦ, δὲν μετέφησεν εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ κατοικῇ ἐν τῷ πύργῳ καὶ νὰ διάγῃ τὸν αὐτὸν βίον, ὡς πρότερον, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἐπιστάτου, ἐξετάζων τοὺς λογαρισμούς, φροντίζων περὶ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἑπαυλιν, φιλοσοφῶν, καπνίζων τὴν πίπαν του, ἀναγινώσκων τὸν Σαίξπηρον, πίνων τὸν μέλανα οἶνον του, ἔλαβεν αἰφνης πρῶταν τινὰ τὰ θέρους, μετὰ μακρὸν διάλειμμα, μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Καίῦ, ἀναγγέλουσαν αὐτῷ νέας καὶ χαρμοσύνας ἐκπληκτικὰς ἀγγελίας. Ἦτο δὲ ἡ ἐπιστολὴ καὶ μὲ διάφορον ὕφος γεγραμμένη ἢ τὰ πρότερον σύντομα καὶ σπανίως ἐρχόμενα γράμματα.

«Δόξα τῷ Θεῷ!» ἀνεφώνησεν ὁ Βόμστωφ, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, «Καὶ πάλιν ἔχει δίκαιον ὁ μέγας ἱατρὸς τῶν ψυχῶν, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.»

Ἡ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ Καίῦ περιεῖχε τὴν ἀγγελίαν τῆς προσεχοῦς ἐκ τοῦ ταξιδίου ἐπιστροφῆς τοῦ Καίῦ, μετὰ τῆς Καρμελίτας τῆς σκοπούμενης οἰκοδομήσεως ἐπαύλεως ἐν Βερολίνῳ καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἴσως δὲ καὶ τῆς συμπιλιώσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας.

Η ΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

Ἀφορισμοὶ ὑπὸ Ἑρρέστου Ἑκσταίν.

Τῶν ἀδυνάτων ὅλως θεωρεῖται κοινῶς ἡ γνῶσις τοῦ μέλλοντος, καὶ ἡ γνώμη ὅτι οὐδεὶς τὸ μέλλον δύναται νὰ γνωρίσῃ ἐν τῇ συνήθει αὐτῆς ἐκδοχῇ ἀποβαίνει τοσοῦτον φανερά, ὥστε οὐδεὶς ἐρευνᾷ περὶ τοῦ ἀπολύτου αὐτῆς κύρους, ἀλλὰ τὴν λαμβάνει ὡς δόγμα.

Καὶ ὅμως ἡ γενικὴ αὕτη ὑπόληψις εἶνε ἀμφισβητήσιμος.

Καὶ ἐν πρώτοις ἂς σκεφθῶμεν ἐπὶ βραχύ.

Ἐν γένει ἐκ τοῦ συνόλου ἐκείνου, ὅπερ δύναται νὰ γνωσθῇ ἡμεῖς οὐδὲν ἄλλο ἢ σχεδὸν ἀσύνοπτον τεμάχιον γινώσκομεν. Ἡ ἄγνοια αὕτη ἰσχύει τοσοῦτον περὶ τοῦ παρόντος ὅσον καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος. Συλλογισθῶμεν τὸ ἐξῆς. Τί γινώσκομεν νῦν λόγου χάριν περὶ τοῦ μεγάλου συμπλέγματος τῶν συμβεβηκότων, ὅπερ — δὲν ἐννοοῦμεν ἐν τῷ σύμπαντι, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆνις σφαίρας, ἥτις εἶνε ἡ πατρίς καὶ τὸ ἔδαφος, τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου τοῦ 2000^{ου} ἔτους μετὰ Χριστὸν ἔλαβε χώραν; Οὐδὲν ἀπολύτως, ἐκτὸς ἂν συνέβαινε τι λίαν ἀξιόλογον ἱστορικὸν γεγονὸς κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, ὅπερ δὲν πιστεύω. Ἐκ τῆς μεγίστης δὲ καθολικῆς κινήσεως, ἥτις κατὰ τὴν εἰρημένην ἡμέραν ἐν χιλίαις πόλεσιν καὶ ἑκατοντάκις χιλίαις κώμας καὶ κωμίους συνέβη, ἐκ τῶν ἀπειραρίδων ἐνός ἐκάστου τῶν κατοίκων πράξεων, ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου ἀφθονίας, ἥτις καταγελᾷ οὕτως εἰπεῖν τῆς εἰς γνῶσιν ἐπιτηδειότητός μας, τῶν ἀτομικῶν κινήσεων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῶν κατοίκων τούτων, ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν, παθῶν, παραστάσεων ἐντυπώσεων κτλ. αὐτῶν γινώσκομεν ἡμεῖς τοσοῦτον ὀλίγον, ὅσον καὶ περὶ ἐκείνου ὅπερ μέλλει μεθαύριον νὰ κινήσῃ τὸν ἐγκέφαλον τῶν κατοίκων τοῦ Βερολίνου. Ὡσαύτως ὀλίγον, μᾶλλον δὲ πολὺ ὀλιγώτερον. Διότι γινώσκομεν τοῦλάχιστον μετὰ πολλῆς πιδανότητος νὰ προεῖπωμεν ὠρισμένας τινὰς ἀτομικὰς κινήσεις τοῦ ἐγκεφάλου τῶν ἐν Βερολίνῳ, ἂν παύτας ἐκ τῆς σήμερον λάβωμεν ὑπ' ὄψιν· διότι κατὰ τὸν νόμον τοῦ αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ, αἱ τῆς σήμερον κινήσεις δύνανται κατὰ μέρος τὰς τῆς αὔριον νὰ ὀρίσωσιν. Δεχθῶμεν λόγου χάριν ὅτι ἔρχεται σήμερον ἡ εἰδησις, ὅτι πολυφίλητος καὶ λατρευτὸς πολιτικὸς

ἀνὴρ μέλλει ν' ἀποθάνῃ, βεβαίως ἑκατομμύρια πρὸς ἓνα δυνάμεθα νὰ στοιχηματίσωμεν, ὅτι αὔριον ἐν τόσαις καὶ τόσαις κεφαλαῖς λύπη πένθος, ἀγωνία μέλλει νὰ ἐπικρατεῖ κ. τ. τ. Μόνον συνεπείᾳ μεγάλου τινὸς γεγονότος, ὅπερ πᾶν τὸ Βερολίνον θὰ ἐξηφάνιζεν, ἢ δυνάτο τις νὰ χάσῃ τοιοῦτό τι στοιχείημα. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ «αὔριον» ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ὀρίζεται ἀκριβέστερον ἢ ἡ πρώτη Ἀπριλίου τοῦ 2000^{ου} ἔτους.

Ἡ αὕτη θέσις περὶ τῆς μικρότητος τῆς ἡμετέρας γνώσεως ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ παρόντος. Διότι καὶ ἐν τούτῳ ἀφανίζεται τὸ (διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως οὐχὶ ἀσήμαντον) ποσὸν τοῦ γνωστοῦ ὡς πρὸς τὸ ἀμέτρητον σύνολον τοῦ ἀγνώστου. Οὐδὲν σχεδὸν γνωρίζομεν — διότι πᾶς ἀριθμὸς πρὸς τὸ ἀπειρον θεωρούμενος εἶνε ἴσος τῷ μηδενί. Ὅλως μονομερῇ φωτεινὰ σημεῖα ἀναφαίνονται ἐκ τοῦ τὸν κόσμον περικαλύπτοντος ἀμέτρου σκότους τοῦ ἀγνώστου ἀμυδρῶς φωτοβολοῦντα — οὐχὶ ὡς οἱ ἀστέρες ἐπὶ νυκτερινοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ἐν μαρμαίρον μύριον ἡλιακῆς κόνεως ἐπὶ τῆς αἰωνίας ἀβύσσου τοῦ σύμπαντος.

Ὅτι ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν ἡμετέρων ὀργάνων οὐχὶ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων. Καὶ τὸ μέλλον κατ' αὐτὸ θὰ ἠδύνατο νὰ γνωσθῇ ἀκριβῶς καὶ διὰ μέχρι τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας ἐπὶ τῇ προῖποθέσει μόνον ἐνός τινός· ὅτι δηλ. τις ὀλόκληρον τὸ παρὸν μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου γινώσκει, ἐφορᾷ καὶ ἔχει ὡς διδόμενον εἰς τὴν διάθεσιν του.

Πᾶν ὃ, τι συμβαίνει — ἐπειδὴ ζῶμεν ἐν κόσμῳ ἔνθα ὁ ἀπαράβατος δεσμός τοῦ αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ ἰσχύει — εἶνε ἀεὶ ἀναγκαῖον ἐπακολουθῆμα τῆς προηγηθείσης αὐτοῦ αἰτίας. Ὅταν γνωρίζω τὴν αἰτίαν γνωρίζω πρὸς τούτοις μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας τὴν ἀναμενομένην ἐνέργειαν. Ὅτι ἐνίοτε ἡ ἐνέργεια αὕτη φαινομενικῶς ματαιοῦται καὶ λαμβάνει ἄλλην διεύθυνσιν ἢ τὴν κανονικὴν, τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ ἀποτελέσμα ἄλλης τινὸς νεωστὶ ἐπεισαχθείσης αἰτίας, ἥτις μετὰ τῆς προτέρας συνδυάζεται. Ἄν ἐγνώριζον πρὸ τοῦ

ἀποτελέσματος ὁποῖαι τινες εἶνε αἱ αἰτίαι, θὰ ὑπελόγιζον πάντως καὶ τὸ ἀλλοιωθὲν ἀποτέλεσμα τοσοῦτον ἀκριβῶς, ὅσον κατὰ τὸ θεώρημα τοῦ παραλληλογράμμου τῶν δυνάμεων τὴν διεύθυνσιν ὑπολογίζω, ἣν λαμβάνει σῶμά τι ψοῦμενον πρὸς τὰ πρόσω συγχρόνως κατὰ δύο διαφόρους διευθύνσεις. Μόνον διότι ἐγὼ ἀγνοῶ τὸ παρὸν ψεύδομαι καὶ ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ μέλλοντος. Ὁ, τι ἐμοὶ ἀγνωστον ὑπάρχει οὐδαμῶς εἶνε τοῦτο εἰδικὴ ιδιότης τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ περιλαμβάνει καλῶς ἐννοούμενον καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθόν.

Μονομερῆ τινὰ γινώσκωμεν ἐκ τοῦ παρόντος· ἀκριβῶς οὕτω γνωρίζομεν μονομερῆ καὶ ἐκ τοῦ μέλλοντος. Ἀν ἐγὼ λ. χ. διέρχομαι διὰ μέσου σειρᾶς φανῶν καὶ ἔχω ἤδη παρέλθῃ τὸν δέκατον, γινώσκω ἀκριβῶς ὅτι ἐν τῇ προσεχεῖ στιγμῇ, ἣτις ἐπομένως κεῖται ἐν τῷ μέλλοντι, μέλλω νὰ παρέλθω τὸν ἐνδέκατον.

«Ναί, θὰ ὑπολάβῃ τις «τοῦτο γινώσκεις ἀκριβῶς, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ προϋποθέσει, ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ μεταξὺ θὰ συμβῇ. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος ἄκρου. Τί δὲν δύναται νὰ συμβῇ μέχρι οὗ σὺ τὸν φαινομενικῶς τόσον πλησίον κείμενον φανὸν παρέλθῃς; Δύνασαι νὰ προσβληθῇς ὑπὸ ἀποπληξίας; ἀπερισκέπτως ριφθεὶς λίθος, μετέωρον τι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτει δύναται νὰ σε διαφθεῖρῃ. Προσκρούεις ἐπὶ τέλους καὶ θραύεις τὸν πόδα σου· φίλος τις αἵφνης ἐξέρχεται ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ, ὅταν σὺ διαβαίνῃς καὶ σε ἀναγκάζει μετὰ ἀκαταγωνίστου φιλοφροσύνης νὰ τὸν συνοδεύσῃς εἰς τὸ καπηλεῖον· ἐπὶ τέλους, καὶ αὐτὸς ὁ ἐνδέκατος φανὸς δύναται νὰ καταστραφῇ ἐξαίφνης διὰ τινος ἡφαιστιώδους ἐκρήξεως, διὰ τινος αἰφνιδίας διαρρήξεως τοῦ ἐδάφους ἢ δι' ἄλλου τινὸς ἀπροσδοκῆτου περιστατικοῦ.»

Ὅρθότατα! Ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα «ἀπροσδόκητα» γεγονότα ἔχουσιν ἐνταῦθα ὡς παράγοντες ἐλαττώσεως τῆς βεβαιότητος τοιαύτην σπουδαιότητα, οἷαν αἱ πλάναι καὶ τὰ λάθη ἐν τῇ γνῶσει τοῦ παρελθόντος. —

Θετικώτατα δὲ καὶ ἄνευ ἀμφιβολίας θὰ ἐγίνωσκον τὸ μετὰ τὸν δέκατον φανὸν κείμενον μέλλον, ἂν καδ' ἦν στιγμὴν διαβαίνω παρὰ τὸν δέκατον μοι ἦτο ἀκριβέστατα γνωστὸν τὸ παρὸν ἐν ὅλαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις. Τότε θὰ ἐγίνωσκον λόγου χάριν — διὰ νὰ μείνω εἰς τὸ παράδειγμα τῆς ἀποπληξίας — ὅτι ἡ μεμβράνη τοῦ αἵματοφόρου ἀγγείου, ὅπερ μέλλει νὰ διαρραγῇ ὀλίγον τι πρὸ τοῦ ἐνδεκάτου φανοῦ, εὐρίσκεται ἤδη ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ, ἣτις μετὰ δέκα, εἴκοσι, ἢ τριάκοντα δευτερόλεπτα (ἀναλόγου τῆς ἀποστάσεως τοῦ φανοῦ) μέλλει κατ' ἀνάγκην νὰ ἐπενέγκῃ τὴν διάρρηξιν. Θὰ ἐγίνωσκον περαιτέρω, ὅτι τὸ ἀπ-

αῖσιον πτηνόν, ὅπερ κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν μέλλει νὰ με τρομάξῃ καὶ οὕτω θὰ ὠδήσῃ ἰσχυρότερον τὸ ἐπικίνδυνον κύμα τοῦ αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου, κάθηται ἤδη εἰς ὠρισμένην τινὰ καὶ ἀκριβῶς γνωστὴν μοι θέσιν, δι' ὠρισμένην δὲ τινὰ αἰτίαν θὰ πετάξῃ αἵφνης καὶ θὰ λάβῃ κατὰ τὴν πτῆσιν τοῦ ὠρισμένην τινὰ διεύθυνσιν, ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν ὠρισμένην στιγμὴν ἢ εἰκὼν τοῦ θὰ φωτογραφηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ μου καὶ οὕτω ὁμοῦ με τὴν παθολογικὴν κατάστασιν τῶν αἵματοφόρων ἀγγείων μου θὰ ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν.

Ὑπὸ ὁμοίαν ἔποψιν ἐξετάσωμεν ἤδη τὴν «ἀπροσδόκητον» πτώσιν τοῦ μετεωρίτου λίθου. Ἄν ὀλόκληρον τὸ ἐνεστὸς μοι ἦτο γνωστὸν καὶ κατὰ δὴλον ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς ἀκριβεστάταις λεπτομερείαις, θὰ ἐγίνωσκον ὅτι ὁ μετεωρίτης ἐκεῖνος λίθος, ὅστις μέλλει νὰ με φονεύσῃ μεταξὺ τοῦ δεκάτου καὶ τοῦ ἐνδεκάτου φανοῦ, ἀκριβῶς

καδ' ἦν στιγμὴν ἐγὼ παρέρχομαι τὸν δέκατον ἐκεῖνος κατέρχεται ῥοιζῶν διὰ τοῦ ἀέρος καδ' ὠρισμένην διεύθυνσιν καὶ μεδ' ὠρισμένης ταχύτητος, καὶ ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ τόσα ἢ τόσα μέτρα, καὶ ὅτι ἡ γραμμὴ τῆς πορείας τοῦ μετὰ τῆς ἰδικῆς μου θὰ συναντηθῶσιν ὀλίγον τι πρὸ τοῦ ἐνδεκάτου φανοῦ.

Ὅμοιως καὶ περὶ πάντων τῶν λοιπῶν δυνατῶν συμβαμάτων, τῶν μεταξὺ τοῦ δεκάτου καὶ τοῦ ἐνδεκάτου φανοῦ. Ἄλλ' ἂν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀκριβεστάτης καὶ πληρεστάτης γνώσεως ἦν θὰ εἶχον περὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἐγίνωσκον ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύναται νὰ συμβῇ διότι ἐλλείπουσιν οἱ ἀναγκαῖοι ὅροι καὶ αἱ ἀναγκαῖαι

συνθήκαι ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν, θὰ ἡδυνάμην νὰ γινώσκω τὴν μέλλουσαν ἀφίξιν μου παρὰ τὸν ἐνδέκατον φανὸν μετὰ τῆς αὐτῆς μαθηματικῆς ἀκριβείας καὶ βεβαιότητος, μεδ' ἤς γινώσκω ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα.

Ἔτερον παράδειγμα.

Ἰσταμαι ἐνώπιον τῆς πλακὸς ἐνὸς σημαντηρίου ὥρολογίου, σημαίνοντος τὰς ὥρας. Γινώσκω δὲ ὅτι ὁ μηχανισμὸς αὐτοῦ εὐρίσκεται ἐν πληρεστάτῃ τάξει, ὅτι τὸ ὥρολόγιον εἶνε χορδισμένον, ὅτι εἶνε ἀρκούντως ἀσφαλὲς ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων, διασείσεων καὶ τῶν τοιούτων. Ὁ μέγας δείκτης τοῦ ὥρολογίου δεικνύει ἐν πρωτόλεπτον πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας, ὁ δὲ μικρὸς δείκτης αὐτὴν τὴν ὀγδόην ὥραν. Γνωρίζω λοιπὸν μετὰ μεγίστης θετικότητος — ἂν μὴ λάβω ὑπ' ὄψιν τὰ δυνατὰ μὲν ἀλλ' εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἀπίθανα περιστατικά, ἅτινα δύναται νὰ συμβῶσιν ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς πρωτολέπτου — γινώσκω, λέγω, μετὰ μεγίστης βεβαιότητος ὅτι τὸ ὥρολόγιον τοῦτο μετὰ ἐν πρωτόλεπτον θὰ σημάνῃ τὴν ὀγδόην ὥραν. Διατί γινώσκω

ΕΛΕΝΗ, ΒΑΡΩΝΙΣ φὸν Ἐλδבורγ.
Σύζυγος Γεωργίου Β'. Δουκὸς τοῦ Σάξεν-Μαϊνίγγεν.

τοῦτο; διότι ἡ παρούσα κατάστασις τοῦ ὥρολογίου μοι εἶνε ἐπαρκῶς γνωστή, ὥστε νὰ προῖδω μετὰ βεβαιότητος σχεδὸν μαθηματικῆς τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ κατάστασιν ἣτις εἶνε συνέπεια τῆς ἐνεστώσης. Εἶπον, μετὰ σχεδὸν μαθηματικῆς βεβαιότητος. Μετὰ πλήρους μαθηματικῆς ἀσφαλείας καὶ βεβαιότητος θὰ προεγίνωσκον τὴν μετὰ ἐν πρωτόλεπτον κατάστασιν τοῦ ὥρολογίου, ἂν ἐγίνωσκον σύμπαν τὸ ἐνεστός. Τότε θὰ ἐγίνωσκον τὸ μέλλον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπιδανωτάτην μὲν ἀλλ' ἐνδεχομένην αἰφνιδίαν στάσιν τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὥρολογίου. Θὰ ἐγίνωσκον λόγου χάριν ὅτι εἷς ἐκ τῶν ὁδόντων ἐνὸς τροχοῦ, μηδεμίαν ἐξωτερικὴν βλάβην δεικνύων, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου εἶνε βεβλαμμένος καὶ ὅτι ἡ ἀντιστατικὴ αὐτοῦ δύναμις, ἐνεκα τὴν μεταβληθείσης θέσεως τῶν ἀτόμων εἴτε μορίων του, θὰ ἐπαρκέσῃ ἀκριβῶς μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ ἐνάτου λεπτοῦ πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας. Θὰ ἐγίνωσκον προσέτι πῶς καὶ κατὰ ποίαν διεύθυνσιν ἐμελλεν ὁ ὁδὸς ἐκεῖνος νὰ θραυσθῇ· διότι ἡ θραῦσις δὲν εἶνε αὐθαίρετος ἀλλ' ἐξαρτάται ἀκριβῶς ἐκ τῆς θέσεως τῶν μορίων καὶ τῆς διεύθυνσεως κατ' ἣν ἐξασκεῖται ἡ πίεσις. Τὸ ὥρολόγιον δύναται ὡσαύτως νὰ σταθῇ ἐξ αἰτίας τοῦ κλονισμοῦ ὃν παράγει βαρεῖά τις φορτηγὸς ἄμαξα, διαβαίνουσα διὰ

τῆς ὁδοῦ. Ἄλλ' ἂν μοι ἦτο ἀκριβῶς γνωστὸν ὁλόκληρον τὸ ἐνεστώσως ἔπρεπε νὰ εἰξεύρω ὅτι ὁ δεῖνα ἀγωγιάντης σήμερον ἐκτάκτως πῶς καὶ παρὰ τὴν συνήθειάν του ἐξεκίνησε διευθυνόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ, ἐν ἣ ἔγῳ κατοικῶ, ὅτι ἡ φορτηγὸς ἄμαξά του ἀπέχει ἤδη τόσον ἀπὸ τῆς οἰκίας μου καὶ τρέχει μὲ τόσην ταχύτητα, ἐλατομένην κατὰ τόσον ὑπὸ τῶν γεγονότων α, β, γ, καὶ αὐξανομένην κατὰ τόσον ὑπὸ τῶν δ, ε, ζ, καὶ ὅτι ἐπομένως θὰ διαβῇ κάτωθεν τῆς οἰκίας μου ἀκριβῶς ἡμισυ λεπτόν πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας. Θὰ ἐγίνωσκον προσέτι ὅτι ἐνεκα τῆς διεύθυνσεως τῆς ἁμάξης ὁ δεῖνα τροχὸς θὰ προκρούσῃ εἰς τὴν δεῖνα πλάκα τοῦ λιθοστρώτου, ἣτις ἐξέχει ὑπὲρ τὰς ἄλλας, καὶ θὰ διασεισῇ τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου· πάντα ταῦτα συμβαίνουν κατὰ νόμους, καὶ οὐδὲν ἄτομον ἐν τοῖς τοίχοις κινεῖται ἐλευθέρως καὶ αὐθαίρετως ἀλλὰ κατ' αὐστηροτάτην ἀνάγκην, οὕτως ὥστε ὁ γνώστης πάντων τῶν αἰτίων θὰ ἠδύνατο νὰ προῦπολογίσῃ μετὰ πάσης ἀκριβείας τὸ πλάτος καὶ τὴν διάρκειαν ἐνὸς ἐκάστου κραδασμοῦ. Ἄλλως τε ὁ παντογνώστης τοῦ ἐνεστώτος δὲν θὰ εἶχεν οὔτε κἂν ἀνάγκην νὰ προῦπολογίζῃ. Θὰ ἐβλεπε τὰ πάντα, θὰ ἐγίνωσκε τὰ πάντα, θὰ ἠσθάνετο τὰ πάντα.

Σ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐν τῇ νυκτίᾳ καὶ σεπτῇ τῶν οὐρανῶν γαλήνῃ
εἰς ἄγγελος καθίπατο ἡσυχῶς ἄσμα ψάλλον.
Καὶ οἱ ἀστέρες ἅπαντες, τὰ νέφη κ' ἡ σελήνη
τὸ θεῖον ἄσμα ἤκουον μὲ σεβασμὸν μεγάλον.

Ἐξόμνει οὗτος τῶν ἀγνῶν ψυχῶν τὴν εὐτυχίαν
ἐντὸς τῶν σκιερῶν ἄλσων τοῦ θείου Παραδείσου.
Ἐξόμνει ἔτι τοῦ Θεοῦ τὴν παντοδυναμίαν,
καὶ ἦν ὁ ὕμνος ἄδολος καὶ ἱερὸς ἐξ Ἰσου.

(Ἐκ τῶν τοῦ Λέρμοντωφ)

Ἐν Κερτσίφ.

Ἀβρᾶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ψυχὴν κρατῶν παρθένου
ἤγεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς τῶν στόνων καὶ δακρύων.
Καὶ ἡ ψυχὴ ἀκούουσα τοῦ Χερουβεὶμ τὸν αἶνον
ἐτήρησε τῶν λόγων του πιστῶς τὸ μεγαλεῖον.

Κ' ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ζωὴν ἡ τλήμων ἡγωνία
ποθοῦσα τὴν οὐράνιον ἐκείνην μελῳδίαν . . .
Καὶ ἠδυνάτουν τ' ἄσματα τῆς Γῆς ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτῆς ν' ἀναπληρώσῃ φωνὴν τὴν θεσπεσίαν!

Νικ. Κ. Μακρίδης.

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΤΗΣ.

Ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη σου σκυμμένη
Ἐχτένιζες τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά
Καὶ μέσα στὸ γαλιὶ σὰν μαγεμένη
Ἐθαύμαζες τὴν ἰδίᾳ σου ὡμορφιά.

Μιὰ ἐπιθυμία στὰ μάτια σου κρυμμένη
Τὸ φῶς τῆς ἐσκοποῦσε τὸ γλυκό,
Σὰν τὴ κρυφὴ ἀγάπη ποῦ προσμένει
Τοῦ πόνου τῆς νὰ εἰπῇ τὸ μυστικό.

Ζάκυνθος.

Ἀνέβαιν' ἐκατέβαινε τὸ χτένι
Ἐπάνω στὰ χρυσὰ σου τὰ μαλλιά,
Καὶ ἡ πνοὴ στὰ στήθη σου κλεισμένη
Ἀπ' τὴ γυμνὴ σου ἐφαίνετο ἀγκαλιά.

Ἐγὼ σ' ἐπαρμόνευα κρυμμένος
Κρατῶντας εἰς τὰ χεῖλη τὴ πνοή
Σὰν ζωντανὸς εἰς τὴ φατιὰ πεσμένος
Ποῦ πρὶν πεθάνει χάνει τὴ ζωή.

Δ. Ἡλιακόπουλος.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β', ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΣΑΞΕΝ-ΜΑΙΝΙΓΓΕΝ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 345.)
2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΙΔΑΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Nicolo Barabino (ἐν σελ. 348/349.) μεθ' ἑρμηνείας ὑπὸ Σπυρίδανος Παγανέλη.
3. ΡΕΜΒΑΖΟΥΣΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ K. von Bodenhausen (ἐν σελ. 353.)
4. ΕΛΕΝΗ, ΒΑΡΩΝΙΣ ΦΟΝ ΕΛΔΒΟΥΡΓ, σύζυγος Γεωργίου Β'. Δουκὸς τοῦ Σάξεν-Μαϊνίγγεν (ἐν σελ. 364.)